

Sygn. akt I CSK 2515/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. H.
przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt I ACa 523/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda M. H. od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z 17 czerwca 2020 r. oddalającego jego powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z 2 listopada 2015 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2026077/15 na rzecz Bank Spółki Akcyjnej w W. (dalej – „Bank”) będącego poprzednim wierzycielem, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 12 lutego 2018 r. na rzecz pozwanego – [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. („Fundusz”), który nabył wierzytelność stwierdzoną wskazanym nakazem.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 123 § pkt 1 oraz art. 124 k.c. w kontekście wpływu czynności nabywcy wierzytelności na przerwanie biegu przedawnienia oraz przerwania biegu przedawnienia również w stosunku do nabywcy wierzytelności w przypadku wszczęcia egzekucji przez pierwotnego wierzyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się

z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por.m.in. postanowienia z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.; z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.; z 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17, niepubl.; z 7 grudnia 2017 r., I CSK 499/17, niepubl.; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, niepubl.).

Wątpliwości prawne dostrzeżone przez skarżącego nie czynią zadość wskazanym wymaganiom.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego co do zasady zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, Nr 22, poz. 58; wyroki Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD 2013, Nr 1, poz. 7 i z 12 lutego 2015 r., IV CSK 272/14, niepubl.). Z orzecnictwa wynika również, że w przypadku przelewu wierzytelności nabywca wierzytelności uzyskuje ją w takim samym kształcie, w jakim przysługiwała zbywcy, co oznacza, iż co do zasady skutek w postaci przerwy przedawnienia uzyskany przez zbywcę odnosi się także do cesjonariusza (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r., V CSK 533/17, OSNC 2019, nr 9, poz. 96).

Z wiążących ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 2 listopada 2015 r. wydany został nakaz zapłaty przez Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie z powództwa Banku przeciwko M. H., zasądzający kwotę 165.034,37 zł z bliżej

oznaczonymi odsetkami umownymi i ustawowymi („Tytuł egzekucyjny”), a w dniu 25 stycznia 2016 r. Sąd ten nadał Tytułowi klauzulę wykonalności.

W dniu czerwca 2016 r. Bank zawarł z Funduszem umowę przelewu (m.in.) wierzytelności z ww. nakazu zapłaty, a w dniu 28 października 2016 r. zostało umorzone - na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c., na wniosek Banku uzasadniony dokonaniem cesji na rzecz Funduszu - postępowanie egzekucyjne wszczęte 21 marca 2016 r.

W dniu 27 listopada 2017 r. Fundusz złożył wniosek o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności Tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z 1 lutego 2018 r. nakazowi została nadana klauzula wykonalności na rzecz powanego, a 12 lutego 2018 r. tytuł wykonawczy został wydany pozwanemu. W dniu 17 czerwca 2019 r. powód został zawiadomiony o wszczęciu egzekucji na wniosek Funduszu.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Apelacyjny przyjął, że w następstwie złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przez Bank nastąpiło skuteczne przerwanie terminu przedawnienia, co z kolei odniosło także skutek wobec nabywcy wierzytelności, czyli Funduszu. Ponadto pozwany, jako nowy wierzyciel, już w dniu 27 listopada 2017 r. złożył własny wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c., a tym samym przerwał sześcioletni termin przedawnienia wynikający z art. 125 k.c. oraz termin 3 lat co do egzekucji należności odsetkowych.

Zważywszy zatem, że w ocenie Sądu Fundusz samodzielnie przerwał bieg przedawnienia, sformułowane we wniosku wątpliwości co do tego, czy egzekucja wszczęta przez pierwotnego wierzyciela przerywa bieg przedawnienia również w stosunku do nabywcy wierzytelności, nie mają rozstrzygającego znaczenia dla wyniku postępowania. Skarżący nie wyjaśnił natomiast w żaden sposób, na czym polegać mają ujawnione jego zdaniem na tle regulacji art. 123 § pkt 1 oraz art. 124 k.c. wątpliwości dotyczące „wpływu czynności nabywcy wierzytelności na przerwanie biegu przedawnienia” ani nie wskazał, które z przyjętych przez Sąd Apelacyjny własnych czynności pozwanego nie powinny skutkować przerwaniem biegu przedawnienia. Tym samym nie wykazał występowania w sprawie przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł,
jak w sentencji.

I.n

ał